No. 53. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 4 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Over eenige bedenkingen en wenken van den TYDGENOOT.

In een der vorige nummers van dit blad hebben wij ons gevoelen uitgebragt met opzigt tot de gedragslijn, welke met name de *Tydgenoot* ons toescheen, bij deszelfs doorgaanden arbeid te volgen.

Ons oordeel was in het algemeen bijzonder gunstig ten aanzien van dat blad. Alleen maakten wij eene bijzondere bedenking tegen deszelfs verlangen, dat, op grond der gevorderde eenstemmigheid van beginselen, het door den Minister van justicie aangenomene, om bij het voordragen en de benoeming tot regterlijke posten op geene geloofsbelijdenis der candidaten acht te geven, ook door de overige hoofden van departementen zou worden toegepast; en wezen aan, dat de *soort* der posten bij de onderscheidene departementen te begeven zeer verschillend zijnde, eene gelijkvormige toepassing van hetzelfde beginsel of ongerijmd of hoogst ondoelmatig zoude moeten zijn; en het maken van uitzonderingen ten aanzien dier toepassing volstrekt onvermijdelijk was.

Zoo wij ons niet vergissen, heeft deze aanmerking den *Tydgenoot* mishaagd: immers twee bedenkingen in zijn No. 17 van den 28 April ll. schijnen dit aan den dag te leggen. Wanneer hij aan de eene zijde eene stelselmatige oppositie, om zich van debiet te verzekeren, in de onderstelling, dat het gros der lezers liever af- dan goedkeuring lezen wil, ten stelligste afkeurt, en daarbij op de *Arnhemsche Courant* wijst: veroordeelt hij te gelijkertijd zoodanige bladen, welke, wanneer zij eenerzijds goedkeuring te kennen geven, aan de andere zijde wederom afkeuren, (1) en die daarom, zoo de *Tydgenoot* meent, geenen invloed kunnen uitoefenen. Hij wil, dat men zich bij dezen arbeid alleen door opregte vaderlandsliefde, door godsdienstig pligtbesef, door zucht voor het goede zal laten leiden; en beweert in eene tweede bedenking, dat wanneer men in 't algemeen met een stelsel, met een beginsel vrede heeft, men over ondergeschikte, min gewigtige bedenkingen moet henen stappen en niet bij kleinigheden stil staan.

Wij vereenigen ons in 't algemeen met deze bedenkingen; doch beweren, dat men zorgvuldig behoort te onderscheiden, wat al en wat *geene* kleinigheden zijn; en dat, zoo men den besten, den vrijzinnigsten en regtschapensten staatsman of schrijver in eene dwaling ziet verkeeren, welke tot wezenlijk schadelijke gevolgen voor het gemeenebest zou kunnen leiden, »de zuivere vaderlandsliefde, het godsdienstig pligtgevoel, de zucht voor het goede" vorderen, *die* dwaling aan te wijzen, en te trachten daarvan terug te brengen.

In een vorig artikel, getiteld: *Beoordeelingen van den minister* VAN HALL, meenen wij genoegzaam getoond te hebben, wars te zijn van eigenlijke *vitteryen*, van *haarkloveryen* en het uitpluizen van *kleine gebreken*, wanneer de bedoelingen in 't algemeen zuiver, de beginselen vrijzinnig, liefdelievend zijn, en de geest orde, veerkracht en ware constitutionaliteit toont te willen bevorderen. En nogtans zal de *Tydgenoot*, in weerwil van zijnen ernstigen wenk, dat in hetzelfde No. waarin deze voorkomt, aan het euvel mank, waartegen hij waarschuwt; van aan de eene zijde goed te keuren, toe te juichen, en aan de andere zijde bij kleinigheden, bij min gewigtige gebreken, in drukking of redactie stil te staan; zoo als zijne schrijvers, bij de inzage van het artikel in dat blad, inhoudende hun gevoelen *over de circulaire van den minister van Justicie*, terstond zullen inzien.

Maar wat wij nu intusschen als *geene* kleinigheid beschouwen, en waartegen wij ons dus op den duur zullen blijven verzetten is: die blijkbare afkeuring ook in den Tydgenoot te vinden, van de daden der tegenwoordige regering, voor zoover die de strekking hebben, om de ongelijkheid in het begeven van posten, *en* in het militaire *en* in het burgerlijke, *en* in de vakken van het onderwijs, onder eene vorige regering plaats gevonden hebbende, en waarover naar ons inzien door onze R. C. landgenooten teregt is geklaagd, zooveel mogelijk op eene billijke wijze te herstellen.

De *Tydgenoot* kan niet ontkennen dat de Staatsraad [...], dat de raadsheer VAN SONSBEECK, dat de heer VAN [...] verdienstelijke mannen zijn; doch hij kan niet nalaten te doen gevoelen, dat er onder de *Protestanten* wel verdienstelijker zouden zijn te vinden geweest; [...] te merken dat, indien die heeren benoemd worden, omdat zij Roomsch Catholijk zijn, de grondwet zou zijn [...] gezien, als welke de personen van alle geloofsbelijdenissen gelijkelijk aanspraak geeft om voor posten of bedieningen in aanmerking te komen.

Maar diezelfde grondwet geeft ook (en de *Tydgenoot* worde ook *hierop* te letten,) den Koning het regt, zijne ambtenaren en de leden van den staatsraad te [...]. Worden er nu wezenlijk verdienstelijke mannen [...]; werden zelfs juist *deze* benoemd, om daardoor [...] te komen aan eene oogenschijnlijk billijke klagt van een groot deel der bevolking, over gebrek aan eene voldoende vertegenwoordiging van hetzelve in den boezem van het staatsbestuur, zou daarin dan geene wezenlijke wijsheid, geene billijkheid gelegen zijn? en zal men zich mogen vermeten te beweren, dat hierin ongrondwettig ware gehandeld, dat het koninklijke prerogatief ware misbruikt? Aan wie zal het dan staan, de hoggrootheid en de wezenlijke gehalte der verdiensten op eene weegschaal te wegen?

De grondwet zegt, dat *de Koning* zal beslissen en kiezen, en zegt alleen, dat iedereen die de verdere vereischten bezit, in aanmerking *kan* komen, *benoembaar* is; geenszins dat hij, die door bijzondere personen gerekend wordt *meerdere* verdiensten te bezitten, zal *moeten* benoemd worden.

Zoowel hier, als in het stuk der benoeming van onderwijzers, schoolopzieners enz. komt ons de *Tydgenoot* dan ook minder verdraagzaam, minder onpartijdig voor, dan hij in andere opzigten toont te zijn.

Wij stemmen toe, wanneer er vroeger geene oogenschijnlijke strekking bestaan had, om, bij de begeving van posten, de candidaten van zekere geloofsbelijdenis aan die eener andere voor te trekken; wanneer er niet werkelijk, door welke oorzaken dan ook, redenen tot klagten te dezen bestaan had; wanneer er dus geene behoefte ware aan een billijk herstel van de vroeger min onpartijdige handelwijze; dat *dan* zeggen wij, het meer bijzonder letten op de godsdienstige belijdenis, bij deze of geene benoeming, min doelmatig, min billijk ofschoon nog altijd niet ongrondwettig zoude zijn te achten; dat *dan* bedenkingen, als hoedanig de *Tydgenoot* maakt, nuttig en gegrond zouden kunnen zijn; doch thans is het onze bescheidene meening, dat de regering billijk, regtvaardig en staatkundig handelt, door, bij bestaande vacatures en het aanwezig zijn van verdienstelijke mannen van de geloofsbelijdenis, omtrent welke men vroeger stiefvaderlijk scheen te willen handelen, deze mannen tot die betrekkingen te roepen, en daardoor bij een gewigtig deel der bevolking het schadelijke denkbeeld weg te nemen, als genoten de individu's van hetzelve het vertrouwen der regering, voor hooge en gewigtige staatsbetrekkingen, niet.

De zinspreuk: *Je maintiendrai* toe te passen op vroeger ontstane en ingeslopene gebreken en verkeerdheden, zouden wij, en gewis ook de *Tydgenoot*, in de hoogste mate heilloos rekenen. Dezelve echter op de regtvaardigheid, op de billijkheid, op de grondwettige regten der burgers van den Staat allen zonder onderscheid, toe te passen, en dus op de bestaande aanspraken en grondwettige bevoegdheid aan *beide* of liever aan *alle* zijde een billijk regard te slaan, achten wij heilzaam en bevorderlijk te moeten zijn aan de algemeene tevredenheid.

Bestond er *overdryving*, blijkbare *voorliefde*, er zou reden tot spreken en waarschuwen zijn; doch *dit* is, naar ons inzien, nog in geenen deele het geval.

Wij stonden bij dit punt opzettelijk zoo lang stil, omdat hoe wel geschreven ook de meeste staatkundige artikelen van den *Tydgenoot* ons voorkomen, hij ons echter minder omzigtig, minder onpartijdig en gematigd toeschijnt, waar de verschillende godsdienstige belijdenissen in het spel komen, en er van de politieke regten der individuële belijders van dezelve de rede is.

Raadpleegt men de geschiedenis, men zal geene regering berouw zien hebben over de gelijkmatige uitdeeling harer gunsten aan, en het uitstrekken harer welwillende zorg tot alle burgers van den Staat, zonder onderscheid; het bejegenen van alle belijdenissen met gelijke genegenheid en liberaliteit; maar vele regeringen hebben zich zeer te beklagen gehad, hetzij over het verdrukken, vervolgen of verwaarloozen en achteruit stellen van een deel der ingezetenen van eene bepaalde geloofsbelijdenis, hetzij over de blijkbare onbillijke bevoorregting van een ander deel; als waaruit niet zelden heillooze verdeeldheden, binnenlandsche beroerten, burgeroorlogen, opstanden en vaneenscheuringen of omverwerpingen der Staten zijn voortgevloeid.

Daar, waar de eene regering zoo onvoorzigtig is geweest, zulk eenen weg in te slaan, en een opvolgende toont daarvan te willen terug komen en te herstellen wat er reeds mogt verdorven zijn, — daar af te keuren, te gispen en over onwettigheid of onbillijkheid te klagen, komt ons voor niet te strooken met hetgeen »opregte vaderlands» liefde, godsdienstig pligtbesef en zucht voor het goede" van elken waren vaderlander, van elken opregten vriend zijner medemenschen vordert.

(1) Zoo als o. a. de *Vlissingsche Courant* in haar artikel over den *Tydgenoot* gemeend had te moeten doen.

HOLLANDSCHE VISSCHERYEN.

Nadat onlangs door den ondergeteekende, een stuk, betreffende de *Hollandsche Visscheryen*, in het *Handelsblad* geplaatst, en daaruit, in wederzijds daarop gevolgde stukken, een soort van pennestrijd met de redactie van dat blad ontstaan was, is *laatstelyk* door die redactie (12 April ll. No. 3253) harerzijds geplaatst een vertoog, waarin meer de persoon des ondergeteekende, en wel op eene scherpe en onwelvoegelijke wijze, dan wel de zaak zelve, is behandeld.

De ondergeteekende vermeenende, zoo om zijnen eigenen naam, als om die van de leden der Commissie uit de Reederijen welke met hem zich over dat onderwerp aan het gouvernement vervoegd hadden, daarop niet geheel te mogen zwijgen, heeft denzelfden dag daarop geantwoord, en dat antwoord aan het *Handelsblad* toegezonden. — De redactie heeft echter *geweigerd* daarvoor eene plaats in derzelver kolommen in te ruimen, ja zelf bij herhaalde inzending, met verzoek om het tegen volle betaling als *advertentie* te plaatsen, in die weigering volhardt.

Hij ziet zich dus, hoe ongaarne ook, genoodzaakt, het geschil op een ander terrein over te brengen, ten einde het publiek, dat het geheele rijk door, op het belangrijk onderwerp zelve de aandacht gespannen houdt, oordeele, wat men te denken hebbe van de meermalen opgevijzelde loijauteit van die redactie, welke zegt gaarne te hooren en te wederhooren, doch nu, na eene persoonlijke aantijging weigert, de verdediging daarop, te plaatsen; en of niet veeleer die weigering is toe te schrijven dááraan, dat zij voor de eenvoudige bedenkingen in dat laatste, hieronder volgend stuk, even min eene *gegronde wederlegging* wist te vinden, als zij dit dusverre op de vorige vertoogen had weten te doen!

VLAARDINGEN, 12 April 1842.

Ofschoon het te bejammeren zou zijn, indien een onderwerp van zoo veel gewigt als daar is, het behoud of den ondergang der Hollandsche Visscherijen, ontaarden mogt in een pennestrijd, waarbij ten slotte niets gewonnen worden maar het eigenlijk belang der zaak op den achtergrond zoude geraken, zoo vermeent echter steller dezes geenzins te kunnen berusten, in hetgeen voorkomt aan het hoofd van het *Handelsblad* van heden 12 April No. 3253.

Door de, al aanstonds hem kenbaar gewordene opvattingen van bevoegde oordeelaars, vindt de ondergeteekende zich bevestigd in zijn eigen gevoelen, dat in het zoo even vermeld betoog, hoe sierlijk en welbespraakt ook ingekleed, niets voorkomt, waardoor eenigzins ontzenuwd wordt datgeen, wat in zijn jongste stuk (*Handelsblad* van 4 dezer 2e. editie) gesteld was, onder het opschrift *Theorie en Praktyk.*

De wending door de redactie van het *Handelsblad* reeds van den beginne aan het onderwerp in questie gegeven, komt bepaaldelijk en alleen hierop neder, dat *het belang der visscheryen moet opgeofferd worden aan het stelsel van algemeene handelsvryheid;"* en dat begrip wordt door haar als nog volgehouden.

Het zij dan nu geoorloofd meer bijzonder daarover iets te zeggen.

Het is bekend, dat de groot-handelaars in onze voorname koopsteden, het begrip van *vrye handel* voorstaan, en met, en waarschijnlijk om hen, ook de dagbladen dier steden; even datzelfde ziet men ook in anderen rijken, en geen wonder, want allerwege geldt de waarheid: *l'intérêt commence de soi même.* Ook de ondergeteekende, voor zoover zijn bepaald doorzigt in zulk een hoogstingewikkeld vraagstuk strekt, is, en was steeds, in het beschouwelijke, een vóórstander van *handelsvryheid.* Maar wanneer hij zich dan evenwel herinnert, dat de strijd over dat beginsel reeds oud, en in ons land zelve meermalen heftig, en zonder beslissende uitslag, gevoerd is; dat, op verre na, niet allen, met name zij die tot den landbouw en fabriekmatigen stand behooren, daarmede instemmen; ja dat, wanneer het pleit daarover, voor hoogere autoriteiten gevoerd is, het meermalen door hen ten nadeele van de voorstanders der handelsvrijheid is uitgewezen; — als hij verder zijn oog slaat op alle de overige rijken in en buiten Europa, waar even dikwerf en welligt nog meer en krachtiger dat vraagstuk de aandacht der voornaamste bestuurderen en staathuishoudkundigen heeft gespannen gehouden en dit werkelijk nog doet, en waar, met name in Engeland en Frankrijk toch ook mannen van doorzigt en groote rekenaars in betrokken zijn, en hij dan *nergens* algemeen *vryen handel* maar wel allerwege prohibitie, tarieven van hoogere of lagere regten en wat dies meer zij, ontwaar wordt, dan.... *moet hy*, en mag elk die billijk zij, en niet *dryven* wil, in bedenking nemen, of de geheele stelling van *vryen handel*, tot nu toe niet slechts een *onbeslist problema* is, dat duizenden *voor*, maar nog veel méér duizenden *tegen* zich heeft!

En gesteld al eens, ('t geen men niet betwisten wil,) dat in theorie op goede en onwederlegbare gronden *vryen handel* bewezen kon worden het beste stelsel te zijn; ja, nog meer! Gesteld dat al de straks bedoelde regenten en staathuishoudkundigen in Europa, daarmede ten volle instemden... (dat is dan toch wel alles toegegeven wat verlangd kan worden,) waarom komt dan evenwel *nergens* de vrije handel tot stand!... Het antwoord op die vraag is eenvoudig: *daarom niet*, omdat die theorie allerwege stuit op onoverkomelijke hinderpalen, die uit plaatselijke omstandigheden, uit hoogere of lagere arbeidsloonen, uit niet enkel *handelende* maar *bedryvige* nijverheids-werkzaamheden ontstaan, voor geene opruiming of overeenbrenging met vrije handel vatbaar zijn, en toch ook met luider stemmen vragen, om gehandhaafd te worden.

En indien *dit waar* is, (iets waarvoor toch allerwege daadzaken pleiten die meer dan redeneringen afdoen,) en indien dit welligt altijd waar mogt blijven, is alsdan het stelsel van *vrye handel* wel iets meer dan een *pia vota* dat voor geene verwezenlijking vatbaar is, of zich althans eerst in een onoverzienbaar verschiet opdoet?

Intusschen aan *dat* stelsel wil de redactie van het *Handelsblad*, dat de visscherijen, en de duizenden die daarmede in verband staan, zich onvoorwaardelijk zullen opofferen!.... Maar die duizende belanghebbenden zien dit geheel

anders in; want daar dat stelsel hun bedrijf en brood zou ontnemen, en noch dat stelsel, noch het *Handelsblad* hen iets in de plaats geeft of aanwijst, zoo vermeenen zij geenen grond hoegenaamd te vinden, om voor zich die opoffering te moeten getroosten, of die voor hunne kinderen en het toekomstig belang des vaderlands, te mogen aannemen.

De ondergeteekende, zonder zich in schrijfwijze of keurigheid van opstel met de geleerde en letterkundige redactie van meergemeld blad te willen meten, vermeent haar echter te mogen uitnoodigen om, zoo het doenlijk is, die eenvoudige denkbeelden niet met welsprekende woorden, maar met steekhoudende argumenten te wederleggen.

De aantijging, alsof de Vischreederijen met verkeerde of wraakzuchtige beginselen, hooge belastingen op de invoer van Belgische producten bij ons zouden verlangen, is niet juist: die Reederijen hebben er niet het minste belang bij en wenschen in het afgetrokkene ook geenzins, dat de invoer van steenkolen, ijzer, marmer, rijtuigen, linnens, meubelen, klompen, enz., uit Belgie komende, bij ons zouden bezwaard worden; neen! maar bij mangel van andere, hen bekende wegen om Belgie tot het intrekken der verbodsgelijke belasting op de Hollandsche vischwaren over te halen, hebben zij dat middel, zoo *natuurlyk* omdat het enkel *wederkeerig* is, voorgeslagen, ten einde Belgie te doen opmerken, en des noods te doen *gevoelen*, dat wij hen drukken kunnen even als zij ons. En welk ander *doel* konden dus die Reederijen bij dien voorslag hebben, dan alleen, om daardoor Belgie tot gematigder inzigten te brengen, en alzoo tot *dat* standpunt te komen, 't geen het voor ons liggend artikel in het *Handelsblad* teregt als het meest wenschelijke beschouwd, namelijk *wederzydsche vrye handel.*

En hier komen wij van zelve op het eenig argument, hetgeen aan het zoo even bedoeld artikel in het *Handelsblad* eenige lijvigheid geeft; niet daar, waar het allezins ongepast tegen steller dezes persoonlijk uitvaart, en van « overijlde « adviezen, hartstocht, onzinnigheid, onkunde, onderwerp « dat hij niet kende, hooggaande verbolgenheid, razen en « schreeuwen, belagchelijkheid, enz.," gewaagt, dat alles toch trekt hij zich niet aan, daar het, zooals straks gezien zal worden, ongegrond is; — maar waar het zeer hoog loopt met het argument dat *« ons eigen tarief de « invoer van Belgische visch in ons Ryk verbiedt,"* en daarbij dan met groote ophef vraagt: *« of steller dezes « daarvan wel kennis droeg!"* In waarheid, de Commissie uit de Reeders, die zich dezer dagen bij adres aan het Gouvernement gewend heeft, *wist dat zeer wel;* zij *wist* bovendien, dat dit niet enkel in ons tegenwoordig tarief staat, maar dat die bepaling reeds van overoude tijden bestaan heeft, toen men over 't geheel in Europa nog aan geene prohibitive of verbodstelsels dacht; maar *zy wist nog meer*, en meer dan vermoedelijk de redactie van het *Handelsblad* weet; zij *wist waarom* die bepaling gemaakt, en waarop dezelve gegrond was; zij kon dus, op grond dier wetenschap, het Gouvernement doen opmerken, dat, des nodig, dat verbod *tot op zeker punt*, wel vermogt opgeheven te worden, want dat, bij *wederzyds* vrije invoer, wij de concurrentie tegen Belgie heel wel kunnen uithouden, maar dat het bedoelde punt.... (en ziedaar weder één van die velen, waarop, ook bij den besten wil, het onvoorwaardelijk denkbeeld van vrijen handel stuiten moet.) alle mogelijke behoedzaamheid vorderen zoude; iets dat ook *hier* eenige nadere uiteenzetting verdiend.

De waarde van de *Hollandsche Haring* buitenslands, waar wij concurreren moeten met Schotten, Zweden en Noorwegers, die 50maal zooveel vangen als wij, en die voor ⅔ lager in prijs verkoopen, die waarde berust enkel en alleen op derzelver betere hoedanigheid, en de *reputatie* daarvan moet bewaard blijven, of wij zijn van *dien* kant verloren, daar wij zoo goedkoop niet visschen kunnen als die andere volkeren. Mogt nu vreemde, Belgische, veel slechtere Haring bij ons inkomen, dan bestaat er wel niet mogelijkheid om te beletten, dat die op eene clandestine wijze voor *Hollandsche* Haring verpakt, den buitenlander zou worden toegevoerd, en wij dus aldra onze oude en volstrekt noodige reputatie zouden zien verloren gaan. Van daar, dat toen wij in 1814 met Belgie vereenigd waren, men er dezerzijds terstond op bedacht was om de Belgische Haringvisschers onder dezelfde strenge bepalingen van behandeling, keur en brand te brengen, waaraan de Hollandsche Haring onderworpen is; en, daar hun product nu toch *ook* den naam van *Hollandsche Haring* zou kunnen voeren, en zij, die dat werk achteloos behandelen, zich daaraan niet wilden onderwerpen, zoo grepen, onder onmiddellijke leiding van het Gouvernement, daarover wekenlange conferentien plaats, tusschen daartoe opgeroepene voorname Reeders uit Belgie en Holland; doch alles vruchteloos, zoodat het Gouvernement eindelijk besluiten moest eene algemeene wet, de hoofdpunten bevattende, (die van 12 Maart 1818.) uit te vaardigen, en daarin te bepalen, dat provinciale reglementen zouden worden daargesteld voor elk gewest in het bijzonder, waarbij de Provinciale en zelfs stedelijke branden en merken ten scherpste wierden onderscheiden, ten gevolge waarvan dan minder *Belgische Haring* in Europa voor *Hollandsche* zou kunnen in den handel gebragt worden; en dit greep plaats, wanneer?... toen wij met Belgie vereenigd, toen de Belgen zelve *Nederlanders* waren; — dit alles *wisten* de stellers van het adres aan het Gouvernement, even zoo zeer als de ondergeteekende; en waarlijk het zoude eene onnoozele onkunde verraden, indien zij allen niet geweten hadden dat ons tarief de invoer van vreemde visch verbiedt.

Maar had dit plaats, toen de Belgen, met ons, onderdanen van één rijk, toen zij *Nederlanders* waren, hoe gereedelijk gevoelt men dan al het kritieke om hen *nu*, nu wij gescheiden zijn, de vrijen invoer (niet hunner *visch*, daarin is geene zwarigheid) maar hunner *Haring* bij ons toe te staan, en hoevele voorzorgen dit zou noodig maken!.... Of zouden wij dan maar onvoorwaardelijk handen en voeten aan alle zijden los geven, enkel in het begrip dat *wy* slechts moeten voorgaan in *vrye handel* en *geene represailles*, en alle anderen ons dan wel volgen zullen!.... Waar toch, *waar* is spoor of bewijs, dat anderen dat stelstel volgen omtrent *ons?*... Wij zullen niet vragen, *wat doet Belgie?* die vraag toch brengt haar eigen antwoord mede; maar wat doet het, met ons rijk bevriende *Rusland?* dat 3 of 4 jaren geleden de tollen op de Hollandsche Haring verzwaart, en die, zonder eenige aanleiding dezerzijds, *nu* in dit jaar *weder* aanmerkelijk verhoogd heeft, ter zelver tijd die op de Engelsche Haring verminderende! Wij zeggen dit niet, om hier *ook* aan represailles van onze zijde te doen denken, neen! want ofschoon zulks voor ons ook een belangrijke tak van débouché ernstig bezwaard, zoo treft ons dit toch niet in den hartader, zoo als de Belgische verbodsgelijke belasting; en meenen daarom nu gevoegelijk te mogen eindigen met de vraag, of de redactie van het *Handelsblad* ook *dat* wel wist?.. en of *dat* de door haar gewenschte vruchten zijn van de door haar gepredikte vrijzinnige stelsels!...

Mogt dan het geëerbiedigd Gouvernement, bij tijds de gewigtige belangen onzer Visscherijen ter harte nemen; *by tyds*, want *nu*, nu *wy* nog *in 't bezit zyn* van iets, waarnaar Belgie slechts *tracht*, *nu* zou het opgeven dier begeerte voor Belgie nog ligt zijn; maar wanneer dat rijk eenmaal *in 't bezit* is, (en dat wordt spoedig het geval.) *dan* zoude de wederopoffering daarvan te zwaarder zijn en met tiendubbele moeijelijkheden gepaard gaan. *By tyds*, bovendien, omdat werkelijk reeds van onze visscherlieden aan de Maas, door groote belooningen en aanbod van veel hoogere huren en verdiensten dan bij ons, uitgelokt, met vrouwen en kinderen naar Belgie trekken en voor ons verloren zijn. H. K.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 27. April. Zekere Leonard Moreau, landman te Berneuil (Haute Vienne), is dezer dagen in den ouderdom van 101 jaren en 7 maanden overleden. Deze man, die nimmer ernstig ziek is geweest, is tot zijne dood werkzaam geweest. Voor 18 maanden klom hij nog in eenen eiken boom van 40 voeten hoog, om zijnen zoon in het hout hakken te helpen, en dit verrigte hij met de vlugheid van een jong mensch.

-- De Hertogin van Nemours is te Neuilly van een prins bevallen.

-- Uit Algiers heeft men berigten tot den 21 April. Men deed gedurig expeditien door het land.

« Op onze laatsten togt -- aldus schrijft men -- hebben wij alles mede genomen; maar welke togt mijn God! 28 dagen en 28 nachten marsch! Elken dag een *razzia* (een aanval). Wij hebben 155 uren in alle rigtingen afgelegd. In de stad Frendah, welker bewoners zich hebben onderworpen, zijn wij 2 dagen gebleven. Wij hebben gedurende 2 dagen een vreesselijk weder gehad van wind, sneeuw, koude, en dat op een uur afstands van de woestijn. Op de bivouac hebben wij 4 man aan de koude verloren; terwijl 40 gevangenen, zoo mannen als vrouwen en kinderen zijn gestorven, 600 schapen en 200 ossen waren bevroren. Dit was een tooneel van verwoesting!"

— Op den berg St. Jean, bij Beauvais, heeft men een sarcophage of steenen doodkist gevonden, met het lijk van eenen gallo-romein, hetwelk zeer goed bewaard is gebleven. Aan zijne zijden vond men stukken zwavel, een pijl, spijkers, een yvoren dobbelsteen, twee bronzen muntstukken, om den overtogt te betalen, op een van welken men het hoofd van Faustine, de vrouw van Marcus Aurelius, meent te herkennen; een lijkurn of vaas van dun blaauw glas, enz.

-- Het dagblad van Rouaan spreekt van een zeer zonderling verschijnsel, hetwelk zich sedert eenigen tijd te Villequier en in de omliggende gemeenten vertoont. Nu omtrent drie maanden geleden vernamen eenige arbeiders een dof gedruisch als het geloei van eene hevige storm-vlaag, en niet gering was hunne verbazing, toen zij een geheel brok van een oud gebouw zich in beweging zagen stellen en als het ware langs eene aldaar zijnde schuinsche helling, zagen komen aanwandelen, de vrucht- en andere hooge boomen, die zich op deszelfs weg bevonden, met zich mede slepende, die, op deze wijze, tot op eenen aanzienlijke afstand, van waar zij vroeger stonden, verplant werden. Hier en daar vertoonden zich scheuren in den grond en het brok gebouw liet op den weg dien het bewandelde, diepe spoorgroeven achter.

Later heeft zich hetzelfde verschijnsel, met nog grooter kracht hernieuwd. Drie of vier morgen gronds zijn onverhoeds geheel omgewoeld, de grond is verschrikkelijk gespleten en op onderscheidene plaatsen zijn geheele afgronden ontstaan. Een tuingebouw is geheel ingestort en een woonhuis zoo zeer geschokt en gescheurd dat de bewoonster hetzelve heeft moeten verlaten, en dat men hetzelve moet sloopen, zoo men het niet van zelf wil zien instorten.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 30 April. Het bulletin van den 26 April luidt als volgt:

Z. M. de Graaf van Nassau heeft een rustige nacht gehad, Z. M. heeft niet meer gehoest en kleine tusschenpoozen goed geslapen. De eet-lust neemt toe en de Doorluchtige patient toont meerder opgeruimdheid van geest.

Volgens particuliere brieven, gedagteekend van den 25 mag men zich met een spoedig herstel vleijen.

-- Men verzekert vrij algemeen, dat, ingeval de Graaf van Nassau (gewezen Koning der Nederlanden) van zijne ziekte is hersteld, hij alsdan van Berlijn naar herwaarts overkomen en den zomer óf op het Loo óf in de residentie zal doorbrengen. Van eene verandering van lucht moet men voor de 70 jarigen patient het beste hopen.

-- Sommigen willen weten, dat er sprake is van de ophande zijnde staking der uitgave van het Journal de la Haye.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 3 Mei. Sedert den 30 April zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Port a Port, J. E. Romar, Bahia, suiker; de Joseph, J. v d. Bronck, Fatworth, stukgoederen; Willem Tijler, J. Tijler, Plijmouth, tabak; Richard Camell, J. Durgeij, Fowey, porceleinaarde; Sijlvester, J. H. Schultz, Bordeaux, wijn; Wilberforce, J. Stranach, Londen, stukgoederen en passagiers; Antwerpen, T. Jackson, Londen, stukgoederen en passagiers; Helen, W. Harleij, Londen, stukgoederen; Expres, H. Meijer, Hamburg, tarwe; Lewis, B. N. Steward, Dartmouth, fruit; Oceaan, W. de Ruyter, St. Domingo, koffij; les Deux Frères, P. Narbey, Havre de Grace, koffij; Persina, H. Schade, Greifswald, [illegible]

Voor Gend bestemd:

Virgine, J. Braukmans, Amsterdam, suiker, Emelie, J. Brekwold, Randers, garst; de Ceres, P. Nefors, Londen, stukgoederen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Prinses Victoria, T. Minter, The Soho, T. Whitcombe, beide met stukgoederen en passagiers.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.